

X. ARTICLE 21 (RENUMERAT ARA
ARTICLE 27): CONTROL DE L'APLICACIÓ

L'article 21 s'esmena de la manera següent:

Les parts contractants han d'avaluar en les reunions, sobre la base dels informes periòdics a què fa referència l'article 20 i de qualsevol altre informe presentat per les parts contractants, el compliment del Conveni i dels protocols, així com les mesures i les recomanacions. Han de recomanar, quan escaigui, les mesures necessàries per al ple compliment del present Conveni i dels protocols i per promoure l'aplicació de les decisions i recomanacions.

Els articles 10, 16, 17, 19, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28 i 29 es renumeren i passen a ser els articles 12, 22, 23, 25, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34 i 35 respectivament.

Fet a Barcelona el 10 de juny de 1995.

ESTATS PART

Signatura	Manifestació consentiment	E. vigor
Albània	26- 7-2001 AC	9-7-2004
Algèria	9- 6-2004 AC	9-7-2004
Comunitat Europea (CE) ...	12-11-1999 AC	9-7-2004
Croàcia	3- 5-1999 AC	9-7-2004
Egipte	11- 2-2000 AC	9-7-2004
Eslovènia	8- 1-2003 AD	9-7-2004
Espanya	17- 2-1999 AC	9-7-2004
França	29- 3-2001 AP	9-7-2004
Grècia	10- 3-2004 AP	9-7-2004
Itàlia	7- 9-1999 AC	9-7-2004
Malta	28-10-1999 AC	9-7-2004
Mònaco	11- 4-1997 AC	9-7-2004
República Àrab Síria	10-10-2003 AD	9-7-2004
Tunísia	1- 6-1998 AC	9-7-2004
Turquia	18- 9-2002 AC	9-7-2004
Xipre	18- 7-2003 AC	9-7-2004

Aquestes esmenes entren en vigor, de manera general i per a Espanya, el 9 de juliol de 2004, en virtut de l'article 27 del Conveni per a la protecció del mar Mediterrani contra la contaminació, fet a Barcelona el 16 de febrer de 1976 («Butlletí Oficial de l'Estat» de 21 de febrer de 1978, número 44).

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 7 de juliol de 2004.—El secretari general tècnic, Ignacio Matellanes Martínez.

MINISTERI D'ECONOMIA I HISENDA

13413 RESOLUCIÓ 2/2004, de 16 de juliol, de la Direcció General de Tributs, relativa a la responsabilitat dels contractistes o subcontractistes regulada a l'article 43 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària. («BOE» 173, de 19-7-2004.)

I

La Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària (BOE del 18 de desembre), introdueix determi-

nades novetats en la regulació de la responsabilitat en l'àmbit tributari, i crea un supòsit, que regula l'article 43, apartat 1, lletra f), referit a la que eventualment es pot exigir a «les persones o entitats que contractin o subcontractin l'execució d'obres o la prestació de serveis corresponents a la seva activitat econòmica principal, per les obligacions tributàries relatives a tributs que s'hagin de repercutir o quantitats que s'hagin de retenir a treballadors, professionals o altres empresaris, en la part que correspongui a les obres o els serveis objecte de la contractació o subcontractació».

El que té d'innovador l'article de referència, unit al fet de l'entrada en vigor l'1 de juliol de 2004, fa necessària la interpretació de determinats aspectes de l'article, a fi de possibilitar-ne l'aplicació adequada, que garanteixi, d'una banda, la satisfacció de l'interès públic i, de l'altra, la seguretat jurídica dels contribuents, alhora que el desenvolupament normal de l'activitat econòmica en els sectors especialment afectats pel precepte.

Per la seva part, l'apartat 3 de la disposició transitòria primera de la Llei 58/2003 estableix que aquest supòsit de responsabilitat no és aplicable a les obres o les prestacions de serveis contractades o subcontractades i l'execució o prestació de les quals s'hagi iniciat abans de l'entrada en vigor del text legal esmentat.

En relació amb això, s'han plantejat a aquest centre directiu diverses qüestions, que han suscitat controvèrsia en diferents àmbits i sectors econòmics, que és convenient resoldre, motiu pel qual aquesta Direcció General ha considerat oportú dictar aquesta Resolució.

Les qüestions esmentades són, bàsicament, de dos ordres:

De caràcter substantiu, relatiu al concepte d'activitat econòmica principal.

De caràcter procedimental, referent a l'emissió del certificat específic que regula la norma, i que afecta la falta d'emissió d'aquest dins de termini per part de l'Administració Tributària i el tractament particular que s'ha de donar a les persones o les entitats que iniciïn una activitat econòmica, respecte de les quals és necessari determinar què s'ha d'entendre per «estar al corrent de les seves obligacions tributàries» en relació amb el certificat esmentat.

II

Com a antecedents en la legislació espanyola en la matèria objecte d'aquesta Resolució, es poden esmentar tant el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1995, de 24 de març, com el text refós de la Llei general de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994, de 20 de juliol.

En el primer d'aquests, l'article 42 assenyala:

«42. Subcontractació d'obres o serveis.

1. Els empresaris que contractin o subcontractin amb altres la realització d'obres o serveis corresponents a l'activitat pròpia d'aquells han de comprovar que els contractistes esmentats estan al corrent en el pagament de les quotes de la Seguretat Social (...).

2. (...) No hi ha responsabilitat pels actes del contractista (...) quan el propietari de l'obra o la indústria no en contracti la realització per raó d'una activitat empresarial.

(...).»

Per la seva part, el text refós de la Llei general de la Seguretat Social estableix a l'article 127 el següent:

«127. Supòsits especials de responsabilitat quant a les prestacions.

1. Sense perjudici del que disposa l'article 42 de l'Estatut dels treballadors, per a les contractes i subcontractes d'obres i serveis corresponents a l'activitat pròpia de l'empresari contractant, quan un empresari hagi estat declarat responsable, totalment o en part, del pagament d'una prestació, d'acord amb el que preveu l'article anterior, si la corresponent obra o indústria està contractada, el seu propietari ha de respondre de les obligacions de l'empresari si aquest és declarat insolvent (...).»

També s'ha d'esmentar com a antecedent jurídic en la matèria la doctrina fixada pels tribunals en aplicació dels preceptes esmentats i, en particular, sobre el concepte d'«activitat pròpia» que s'hi utilitza.

En concret, el Tribunal Suprem (Sala Social) ha tingut ocasió de pronunciar-se sobre aquesta qüestió, entre d'altres, en les sentències de 18 de gener de 1995 i de 24 de novembre de 1998, en la primera de les quals s'afirma (fonament de dret segon) que «si s'exigeix que les obres i els serveis que es contracten o subcontracten han de correspondre a la mateixa activitat empresarial del comitent, és perquè el legislador està pensant en una limitació raonable que exclogui una interpretació favorable a qual-sevol classe d'activitat empresarial. En conseqüència, com també ha reconegut la doctrina esmentada, la solució a la problemàtica apuntada només pot venir donada per l'examen acurat i específic de cada supòsit concret».

La segona Sentència esmentada més amunt, en el seu fonament de dret segon, conté la precisió següent en relació amb el concepte d'activitat pròpia: «En principi són possibles dues interpretacions d'aquest concepte: a) la que entén que l'activitat pròpia és l'activitat indispensable, de manera que integren el concepte, a més de les que constitueixen el cicle de producció de l'empresa, totes les que són necessàries per a l'organització del treball; i b) la que únicament integra en el concepte les activitats inherents, de manera que només les tasques que corresponen al cicle productiu de l'empresa principal s'entenen com a "activitat pròpia" d'aquesta. En el primer cas, s'inclouen com a pròpies les tasques complementàries. En el segon, aquestes tasques no "nuclears" queden excloses del concepte i, en conseqüència, de la regulació de l'article 42 de l'Estatut dels treballadors».

A l'empara dels antecedents normatius esmentats i en consideració al que estableix la jurisprudència exposada, és ineludible concloure que el concepte «activitat econòmica principal» a què es refereix l'article 43, apartat 1, lletra f), de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, ha de ser analitzat de manera singular en cada supòsit en què eventualment sigui aplicable aquest precepte, i s'han d'utilitzar en la seva definició els conceptes d'activitat pròpia i indispensable, sense que es pugui excloure a priori, amb caràcter general, que dins del concepte d'«activitat econòmica principal» s'han d'incorporar les de caràcter complementari a les que integren el cicle productiu.

Finalment, cal indicar que, en la determinació dels pressupòsits de fet que han de concórrer perquè el precepte sigui aplicable, s'ha de tenir en compte, com a complement de la qüestió anterior en la recerca de la concreció en cada cas de l'abast del concepte «activitat econòmica principal» a què s'ha fet referència, el concepte d'objecte social, com a definidor, a priori, de l'activitat esmentada.

En relació amb el concepte d'objecte social cal recordar que, com ha declarat la Direcció General dels Registres i del Notariat, la transcendència de l'objecte social justifica l'exigència legal d'una precisa determinació de l'àmbit d'activitat en què s'ha de desenvolupar l'actuació del nou ens (Resolució de la DGRN de 25 de juliol de 1992), i s'ha de tenir en compte que la determinació

en l'objecte social del gènere inclou totes les espècies i, excepte per a la seva exclusió expressa, no és necessària la seva enumeració (Resolució de la DGRN d'11 d'octubre de 1993), i es pot concloure que, si bé la societat no pot realitzar legalment activitats que no apareguin enumerades en el seu objecte social, sí pot dur a terme, de forma ocasional, actes aïllats no inclosos en aquell (Resolució de la DGRN de 16 d'octubre de 1964). En aquest sentit, és doctrina consolidada que la dedicació de part del patrimoni d'una societat a una activitat diferent de la delimitada en el seu objecte pot ser qualificada d'acte complementari o auxiliar i no necessàriament d'extralimitació d'aquest, atenent les circumstàncies que concorrin en el cas, i es considera que és necessari analitzar el cas concret per apreciar si hi ha o no extralimitació de l'objecte social (Resolució de la DGRN de 22 de juliol de 1991).

III

L'article 43, apartat 1, lletra f), de la Llei general tributària, assenyalada que la responsabilitat que regula «no és exigible quan el contractista o subcontractista hagi aportat al pagador un certificat específic conforme està al corrent de les seves obligacions tributàries emès a aquests efectes per l'Administració Tributària durant els 12 mesos anteriors al pagament de cada factura corresponent a la contractació o subcontractació».

El precepte afegeix que l'emissió esmentada, o la seva denegació, s'ha de produir en el termini de tres dies des que el contractista o subcontractista l'hagin sol·licitat, i ha de facilitar les còpies del certificat que li siguin proporcionades. La sol·licitud esmentada, d'altra banda, es pot fer en ocasió de la presentació de la declaració de l'impost sobre la renda de les persones físiques o de l'impost sobre societats a què estigui obligat, cas en què l'emissió o la denegació es produeix d'acord amb el procediment i en els terminis que es determinin per reglament.

Pel fet d'haver entrat en vigor el precepte, i sent necessari un desplegament reglamentari per al cas de sol·licitud en ocasió de la presentació de les declaracions assenyalades més amunt, és aconsellable establir un mecanisme pel qual es protegeixin la seguretat jurídica i la continuïtat en el tràfic mercantil, en interès del sol·licitant i dels destinataris finals del certificat esmentat en els casos en què l'Administració no pugui efectuar l'emissió esmentada en el termini legalment establert de tres dies.

En aquest sentit, el sol·licitant pot entendre provisionalment emès aquest certificat a partir de l'endemà de la finalització del termini que estableix la norma, i a aquest efecte té dret a obtenir de l'Administració Tributària una comunicació acreditativa d'aquesta circumstància, que s'ha d'expedir immediatament. La falta d'emissió del certificat acreditada pel document esmentat té eficàcia davant el pagador (comitent) i determina l'exoneració de responsabilitat per a aquest pagador, que figuri en la sol·licitud de certificat efectuada pel contractista o subcontractista, que assoleix l'import dels pagaments que es facin durant el període de dotze mesos a comptar de la sol·licitud esmentada.

IV

En relació amb les persones o les entitats que iniciïn una activitat econòmica, respecte de les quals no hi ha una possibilitat efectiva de comprovació per part de l'Administració Tributària del seu estat de compliment pel que fa a l'obligació principal que defineix la Llei general

tributària, l'emissió del certificat específic s'ha de fonamentar en la comprovació del compliment de les obligacions tributàries formals inherents a la seva creació i constitució.

Madrid, 16 de juliol de 2004.—El director general, José Manuel de Bunes Ibarra.

MINISTERI DE LA PRESIDÈNCIA

13414 REIAL DECRET 1597/2004, de 2 de juliol, pel qual es modifica el Reial decret 1882/1994, de 16 de setembre, pel qual s'estableixen les condicions de sanitat animal aplicables a la posada al mercat d'animals i productes de l'aqüicultura. («BOE» 173, de 19-7-2004.)

El Reial decret 1882/1994, de 16 de setembre, pel qual s'estableixen les condicions de sanitat animal aplicables a la posada al mercat d'animals i productes de l'aqüicultura, incorpora al nostre ordenament la Directiva 91/67/CEE del Consell, de 28 de gener de 1991, que estableix els requisits sanitaris aplicables al comerç d'animals i productes de l'aqüicultura, modificada per la Directiva 93/54/CEE del Consell, de 24 de juny de 1993. La Decisió 93/22/CEE de la Comissió, d'11 de desembre de 1993, que defineix els models de documents de transport que estableix l'article 14 de la Directiva 91/67/CEE, va ser incorporada a l'annex F del Reial decret 1882/1994, de 16 de setembre.

La Decisió 2003/390/CE de la Comissió, de 23 de maig de 2003, per la qual s'estableixen condicions específiques per a la posada al mercat d'espècies d'animals d'aqüicultura considerades immunes a certes malalties, així com els seus productes, deroga la Decisió 93/22/CEE. Això fa necessari modificar, en aquest sentit, l'annex F i fer una nova redacció de l'article 15 del Reial decret 1882/1994, de 16 de setembre, amb vista a la necessària seguretat jurídica, i sense perjudici de la plena aplicació i efecte directe de la decisió esmentada.

En l'elaboració d'aquest Reial decret han estat consultades les comunitats autònomes i els sectors afectats.

Per tant, és necessari dictar aquest Reial decret d'acord amb l'article 149.1.16a de la Constitució, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva en matèria de bases i coordinació general de la sanitat i tenint en compte l'habilitació que contenen els apartats 1 i 2 de l'article 40 de la Llei 14/1986, de 25 d'abril, general de sanitat.

En virtut d'això, a proposta de les ministres d'Agricultura, Pesca i Alimentació i de Sanitat i Consum, d'acord amb el Consell d'Estat i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 2 de juliol de 2004,

DISPOSO:

Article únic. *Modificació del Reial decret 1882/1994, de 16 de setembre, pel qual s'estableixen les condicions de sanitat animal aplicables a la posada al mercat d'animals i productes de l'aqüicultura.*

El Reial decret 1882/1994, de 16 de setembre, pel qual s'estableixen les condicions de sanitat animal apli-

cables a la posada al mercat d'animals i productes de l'aqüicultura, es modifica en els termes següents:

U. Els apartats 1, 2 i 3 de l'article 15 queden redactats de la manera següent:

«1. Sense perjudici dels requisits relatius a les malalties que preveu la llista III de la columna 1 de l'annex A, fixats d'acord amb el procediment que estableixen els articles 13 i 14, per a la posada al mercat de peixos de cria vius no pertanyents a les espècies sensibles que figuren a la llista II de la columna 2 de l'annex A, estan sotmesos als requisits addicionals següents:

a) Si estan destinats a ser introduïts en una zona autoritzada, han d'anar acompanyats, d'acord amb el que disposa l'article 12, d'un document de transport que s'ajusti al model que estableix el capítol 1 de l'annex F, atenent les notes explicatives del capítol 2 de l'annex esmentat, en el qual se certifiqui que procedeixen d'una zona amb el mateix estatut sanitari, d'una explotació autoritzada situada en una zona no autoritzada, o de qualsevol explotació situada en una zona no autoritzada, sempre que no contingui peixos pertanyents a les espècies sensibles que preveu la llista II de la columna 2 de l'annex A i no estigui unida a un curs d'aigua, ni a aigües litorals o d'estuari.

No obstant això, es pot sol·licitar, d'acord amb el procediment comunitari establert, una excepció del paràgraf precedent, en particular amb vista a prohibir la introducció en una zona autoritzada dels peixos a què es refereix aquest apartat, originaris d'una explotació autoritzada situada en una zona no autoritzada, o de qualsevol explotació situada en una zona no autoritzada, sempre que no contingui peixos pertanyents a les espècies sensibles que preveu la llista II de la columna 2 de l'annex A i que no estigui unida a cursos d'aigua ni a aigües litorals o d'estuari.

b) Si estan destinats a ser introduïts en una explotació que, encara que estigui situada en una zona no autoritzada, compleixi les condicions esmentades a l'annex C, han d'anar acompanyats, d'acord amb el que disposa l'article 12, d'un document de transport que s'ajusti al model que estableix el capítol 1 de l'annex F, atenent les notes explicatives del capítol 2 de l'annex esmentat, en el qual se certifiqui que procedeixen d'una zona autoritzada, d'una explotació autoritzada situada en una zona no autoritzada, o de qualsevol explotació situada en una zona no autoritzada, sempre que no contingui peixos pertanyents a les espècies sensibles que preveu la llista II de la columna 2 de l'annex A i no estigui unida a un curs d'aigua, ni a aigües litorals o d'estuari.

2. Els requisits que conté l'apartat 1 s'apliquen a la posada al mercat dels mol·luscos d'aqüicultura no pertanyents a les espècies sensibles que figuren a la llista II de la columna 2 de l'annex A.

3. Sense perjudici dels requisits relatius a les malalties que preveu la llista III de la columna 1 de l'annex A, fixats d'acord amb els articles 13 i 14, la posada al mercat d'espècies silvestres de peixos, mol·luscos o crustacis vius no pertanyents a les espècies sensibles que figuren a la llista II de la columna 2 de l'annex A, els seus ous o gàmetes, està sotmesa als requisits addicionals següents:

a) Si estan destinats a ser introduïts en una zona autoritzada, han d'anar acompanyats, d'acord amb el que estableix l'article 12, d'un document